

TAYFUN PİRSELİMOĞLU / Tekerrür

TAYFUN PİRSELİMOĞLU

Tekerrür

TAYFUN PİRSELİMOĞLU

Tekerrür

Haydar Ergülen

TEKERRÜR YA DA İNİŞ İÇİN DAHA NE KADAR ALÇALABİLİR İNSAN?

Haydar Ergülen

Tekerrürle de anlaşılmayan bir şey var kainatta: İnsan. Anlaşılması çok zor olduğu için değil, bir zamanlar erişmiş, ulaşmış ya da çıkmış olduğu anlam katında durmayı bilmediği ya da bu tesadüfün tekerrür edeceği zehabına bir gelenek olarak fazlaca kapılmış olduğu için.

Çünkü insan bir gelenektir ve tekerrürden ibarettir. İnsan bir kere yükselmiştir, sonrası hep düşüş halidir. Mütemadiyen tekerrür. Kırmızı bir tekerrür.

Haydar Ergülen, "Ve Şairler Boyuna Kimlere Yazarlar?"

“Ve şairler boyuna kimlere yazarlar?” diye sormuştu Behçet Necatigil. Cemal Süreya’nın *“kırmızı bir kuştur soluğun”* dediği ise bu soruya yanıt değildir, zaten şiir de yanıt değildir, soruyu soruyla sürdürmektir. Şairler kimlere yazarlar, nereye yazarlar, şiir nereye yazılır? Şairlerin yazdığı yerle, hayatın yazıldığı yerler aynı değil galiba.

Kırmızıdan, kuş ve soluk ve dahi “nara benzer” şeyler anlaşılmıyor artık. Siyah ve beyaz karşıtlık ama kızıl ile karanın, meğer yalnızca bir edebiyatçı öngörüsü olarak değil, ama bir ‘distopya’ sürprizi olarak da, birbirinin tıpatıp aynı karanlık olduğu anlaşılacakmış. Kızıl ile kara: Bir kez değil, karanlıkta iki kez ikiz.

Kırmızı: Bir çöl rengi, bir çöl denizi, bir çöl gölü.

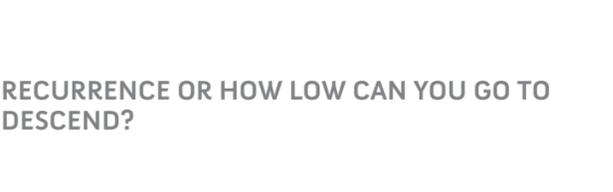
Yakından bakınca, bir kara koyu kırmızı kuyu, bir koyu kırmızı kara kuyu.

Tekerrürden ve diyelim: Ve kimin kanatları yok ki? Çok azı uçmaya koyulmuş, çok çoğu sürünmeye, sürüklenmeye katlanmış, kaçmaya takılmış kanatlar. Onlarla düşerken mi tarih kaniyor yoksa tarihe o koyu kırmızı kara kandan kanatlarıyla mı takılıp kalacak insan ve türlüsü?

(Dün bu yazıyı önceden tekrarlamak için gezinirken,

Haydar Ergülen, "Özel Besi Organik Kurbanlıklar"

Besides recurrence, there’s something else in this universe that can’t be understood: a human being. That’s not because human beings are hard to understand; it’s because they don’t know how to stop once they’ve attained, or reached, or ascended to a state of understanding; or it may be because they are traditionally too fond of thinking that a chance occurrence will repeat itself.

Haydar Ergülen, "Özel Besi Organik Kurbanlıklar"

It’s because human beings are traditional and repeat themselves. You ascend; but after that it’s an everlasting descent. Everlasting recurrence. A red recurrence.

Haydar Ergülen, "Özel Besi Organik Kurbanlıklar"

And who do poets keep writing for? asked Behçet Necatigil. But what Cemal Süreya referred to as *the breath that is a red bird* is not the answer to his question. But of course a poem is never an answer: it just perpetuates the question. Who do poets write for? Where do they write for? Where is poetry written for? The places where poets write is probably not the same as the ones where life is written.

Neither Süreya’s “red”, nor his “bird”, nor his “breath” nor any of his other “pomegranate-like” things are intelligible any longer. “Black” and “white” are certainly opposites; but “red” and “black”? Apparently they are to be understood not as a literary device but rather as a dystopic surprise: they’re the same because they’re both dark. Red and black: twins not once but twice in the dark.

Red: A wasteland color, a wasteland sea, a wasteland lake.

Seen up close, a darkly deep red well, a deeply red dark well.

Haydar Ergülen, "Özel Besi Organik Kurbanlıklar"

Let’s talk about recurrence: Who doesn’t have wings? Wings which have been but little used for flying. Wings mostly folded up and dragging, lumbering behind us. Wings tacked on to flee. Does history bleed when our wings makes us fall? Or do we and those like us get stuck in history by those deeply red dark blood-colored wings?

Haydar Ergülen, "Özel Besi Organik Kurbanlıklar"

(Wandering about yesterday as I was musing over this piece in my

İstanbul’un çevre köylerinden birinde şu tabelaya rastladım:

“Özel Besi Organik Kurbanlıklar”.

Haydar Ergülen, "Özel Besi Organik Kurbanlıklar"

Çocukluğumda da bir “İnce Kasap”a rastlamıştım Eskişehir’de.

Haydar Ergülen, "Özel Besi Organik Kurbanlıklar"

Öyleyse “artık organik kurbanı da ince kasap yüzer, keser, biçer, parçalar, ayırır, dağıtır, döver, ezer, süzer...” dedim.)

Haydar Ergülen, "Özel Besi Organik Kurbanlıklar"

Sirkhane: Dünyanın kendisi olan ya da kendisi de dünya olan. Demek ki sirkleri değil, dünyayı kapatmalı. Bu cümleyse o zamana dek açık kalmalı. Kıyamet: Şiirden inmek. Şiir ölmüyor, hayır, insan şiirden iniyor ve daha yere düşmeden, yani havada dağılıyor, parçalanıyor, tuzlabuz, unufak, tozduman oluyor ve o kadar. Hiç kuşkunuz olmasın çünkü hiç kuşkum yok, önce insan ölecek sonra şiir ‘yeni insan’ olacak.

Haydar Ergülen, "Özel Besi Organik Kurbanlıklar"

İnsanı artık kendi başına yükseğe çıkaran, onu yüksekte tutan hiçbir şey yok çünkü. İnsan kendinden inmeyi de bilmediği için kendinden düşüyor. Düşüp çıkan tek şey ‘karanlık’ para. İnsan mütemadiyen bir düşüş halinde. Üstelik kontrol kulesi de yok.

Haydar Ergülen, "Özel Besi Organik Kurbanlıklar"

Tekerrürden ve diyerek yine: Ve sonunda ‘yaban’ olarak da insan kalacak: İnsan, yaban uygarlığının bir üyesi. Yaban uygarlığından ‘nadide’ bir parça. Son yaban.

Haydar Ergülen, "Özel Besi Organik Kurbanlıklar"

Belki de ‘mitolojik insan’: Belki de böyle bilinmek, böyle adlandırılmak istiyor son hevesinde insan. Sıfırdan bir mitoloji kurmak, onun efsanesi olmak ve her zaman geçmiş icat edecek değil ya bu kez de bir gelecek icat etmek için, canını çöle, kana, kuyuya, ummana, kötülüğe ve tarihe çekinmeden süren yaratık. Varlığı yokuşa, yokluğu inişe süren. İkisi de iniş oysa ve ikisinden de ineli çok olmuştur insan.

Haydar Ergülen, "Özel Besi Organik Kurbanlıklar"

Cadılar Bayramı bir karnaval ve artık yalnızca çocukları eğlendiriyor. İnsanlık Bayramında ise kızılca kıyamet kopuyor, neş’eyi, hülyayı ve rüyayı söndürüyor.

Haydar Ergülen, "Özel Besi Organik Kurbanlıklar"

İnsan, tekerrürün varlık bulduğu imkan, alan, vücut, ruh, kötülük, kabalık, hoyratlık, şiddet, zaaf, ihanet, hırs, bencillik, entrika, aptallık, düşkünlük, kösnüllük, zavallılık, bayağılık, korkaklık, aşağılık, yoksunluk, sıradanlık, aynılık, yavanlık, kalleşlik, yılışıklık, cıvıklık, utanmazlık ve elbette kanatsızlık.

Haydar Ergülen, "Özel Besi Organik Kurbanlıklar"

Kaçabilecek zamanınız varsa kaçın, hızla üstünüze doğru düşüyor!

mind, in one of İstanbul’s outlying villages I encountered a sign that said:

(“Organically Fed Sacrificial Sheep”

Haydar Ergülen, "Organically Fed Sacrificial Sheep"

(When I was a kid I once came across a “Delicate Butcher” in Eskişehir.

Haydar Ergülen, "Organically Fed Sacrificial Sheep"

“So” I said to myself “nowadays our Delicate Butcher is going to take our organically-fed sacrificial sheep and slaughter, skin, slice, rend, partition, apportion, beat, crush, and sieve it.”) Circus: That which the world is / That which is the world. So it’s not circuses but the world that should be shut down. This pronouncement should remain in effect until then. Doomsday: Descent from poetry. No, poetry can’t die. You descend from poetry but before you hit the ground you blow apart in the air, break up, shatter, crumble, become dust and smoke—and that’s it. Let no one have any doubt about this because I don’t have any. First mankind will die and then poetry will become the “new man”.

Haydar Ergülen, "Organically Fed Sacrificial Sheep"

That’s because there’s no longer anything that can raise us to the heights and keep us there all by itself. And because we don’t know how to descend by ourselves, we fall by ourselves. The only thing that manages to fall and rise again is “dark” money. The rest of us are in a state of constant descent and what’s worse, there’s no control tower around.

Haydar Ergülen, "Organically Fed Sacrificial Sheep"

Let’s talk about recurrence again. At the end of the day we remain “wild”. We are all members of a wild civilization, a “rare” piece from The Civilization Of The Wild. The Last Of The Wild.

Haydar Ergülen, "Organically Fed Sacrificial Sheep"

And maybe “Mythology-Man”: Maybe our ultimate fantasy is to be known that way, to be called that. A creature that unhesitating dispatches its soul into the wilderness, into blood, into pits, into the ocean, into evil, and into history so that it might create a mythology out of nothing, become that mythology’s legend, and—because it’s not always just going to invent the past—invent the future as well.

Haydar Ergülen, "Organically Fed Sacrificial Sheep"

A creature that makes easy things hard and hard things impossible. A creature that won’t acknowledge that this all occurred a long time ago.

Haydar Ergülen, "Organically Fed Sacrificial Sheep"

Halloween is a celebration, holiday entertainment just for kids. Nowadays Human-ween is when all hell really breaks loose, when joy, and aspirations, and dreams are extinguished.

Haydar Ergülen, "Organically Fed Sacrificial Sheep"

Man is recurrence: the recurrence of space, body, spirit, evil, roughness, coarseness, violence, weakness, betrayal, greed, selfishness, intrigue, stupidity, addiction, lust, wretchedness, banality, cowardice, inferiority, deprivation, mediocrity, sameness, insipidity, treachery, officiousness, impertinence, shamelessness, and of course winglessness.

Haydar Ergülen, "Organically Fed Sacrificial Sheep"

Escape while you’ve still got time—if you’ve still got time. They’re descending fast...

Tayfun Pirseliimoğlu

TEKERRÜR

Bir daha tekrarlanmayacak sanıyordum; bir daha hiç olmayacak. Lakin oldu. Uzun bir yolculuğun ardından vardığım kalabalık şehrin ortasındaki bir ağacın altında uyurken geldiler. Önce bunun bir rüya olduğunu zannettim. (Ne zaman garip bir şey olsa rüya zannediyorum. Oysa rüyalar burada 'hakikatlerin' karmaşıklıklarıyla karşılaştırılmayacak kadar sıradan aslında.) Tuhaf, acayip bir gürühtü gelenler. Ancak, çok geçmeden bu tuhaflığa, bu garipliğe aşına olduğumu anladım. Her birinin sırtlarına acemice tutturdıkları sahte kanatları neden sonra tanıdım. (Neden bunu yapıyorlardı, onların ne olduğuna inanmamızı istiyorlardı?) Üniformaları aynıydı, maskeleri aynıydı, sessizce yayılmaları aynıydı, hareketleri, duruşları aynıydı. Hep aynı şekilde aynı şeyleri tekrarlıyorlardı.). Ancak bu sefer bağlanmış oldukları iperle yukarıdan bir yerlerden iniyorlardı. Askerler, polisler, gergedanlar, su aygırları, sırtlanlar, köpekler -çiftleşen köpekler- timsahlar, timsaha dönmüş üniformalılar, bürokrat tipli adamlar. Hep aynı şekilde, sürekli tekrarlanan biçimde hareket ediyorlardı. Hem birbirlerine benziyorlardı, hem de hiç benzemiyorlardı. Bunları ilk gördüğümde kapıldığım korku yine beni teslim aldı. Beni görmediler. İnanılmaz bir hızla her tarafa yayılmaya başladılar. Ancak bu seferinde açtıkları çukurlara giriyorlardı. Korku içerisinde onlardan birine yöneldim. Bu korkunç istila geçinceye kadar orada saklanabileceğim vesvesesine kapılmıştım. O karanlık dehlizler beni dalgalı bir iç denize götürdü. Burada da kayıklara binmiş askerler gördüm. Bunları da tanıyordum, daha önce de karşılaşmıştım. Yer altındaki gizli yolculuğumda anladım ki, daha da çok geleceklerdi. (Karanlık bir odadaki toplantılarındaki konuşmalarına şahit oldum.) Korku içerisinde yukarıya, geldiğim yere döndüğümde her şeyi daha önceki sıradanlıkları içerisinde buldum. Sanki hiç bir şey olmamış gibi her şey yerli yerindeydi. Çukurlar kapanmıştı. İnsanlar hiçbir şey olmamış gibi hayatlarına devam ediyorlardı. Ağacın altına geçip, uzandım. Başımı yere koyduğumda yerin altından gelen uğultuları işittim. O uğursuz ses neyin işaretiydi? Gözlerimi kapadım. Her şey başladığı yere bir kere daha dönerken uyku bu uğultunun eşliğinde beni bir kere daha teslim aldı.

RECURRENCE

I'd thought it wouldn't repeat itself, that it would never happen again. But it did. They came while I was sleeping beneath a tree in the middle of a crowded city that I'd arrived at after a long journey. At first I thought it was a dream. (Whenever something weird happens I always suppose it's a dream but then dreams are really too tame to be compared with what passes for "reality" around here. They were an odd, bizarre lot; but before very long I realized that I was accustomed to this oddness, to this bizarreness. It took me somewhat longer to recognize the pairs of fake wings that each had clumsily affixed to their back. (Why did they always do that? What did they want us to believe these were?) Their uniforms were all the same. Their masks were all the same. The way they spread out in silence was all the same. Their gestures, their stances: all the same. (They always repeated exactly the same things in exactly the same way.) But this time they were descending from somewhere above on ropes to which they were bound: soldiers, cops, rhinos, hippos, jackals, dogs—mating dogs—crocs, uniformed guys resembling crocs, guys resembling bureaucrats. Each and every one moved in the same way, in an exactly repeated way. They all resembled each other and yet not one of them resembled another. Once again I was overwhelmed by the same fear that overcame me the first time I'd seen them. They didn't see me. They began to spread out in every direction at an incredible speed and yet as they did so, each one entered a pit it had dug. In dread, I turned towards one of the pits in the delusion that I might find refuge there until this frightful invasion had abated. Gloomy passageways led me to a choppy inland sea. There too I saw soldiers, riding in rowboats. I recognized them as well for I had also encountered them before too. I understood that there was going to be even more of them in the course of my enigmatic underground journey. (I had overheard them talking about this during their meeting in a darkened room.) In dread I made my way back to the surface. Upon returning to my starting-point, I discovered everything had been restored to its earlier normalcy: every thing was exactly as it should be and exactly as if nothing had ever occurred. The open pits were gone. People were going about their lives as if nothing had ever happened. I went back under the tree and stretched out. As my head touched the ground however I could hear an inchoate rumble welling up from below. What did this ominous sound signify? I closed my eyes. As everything once again returned to its starting-position, I once again fell into the clutches of sleep accompanied by the sound of roaring.

İsimsiz / Untitled
Kağıt üzerine mürekkep /
Ink on paper
69 x 49,5 cm

İsimsiz / Untitled
Kağıt ve asetat üzerine karışık teknik /
Mixed technique on paper and acetate
97,5 x 67,5 cm

İsimsiz / Untitled
Kağıt ve asetat üzerine karışık teknik /
Mixed technique on paper and acetate
65 x 48 cm

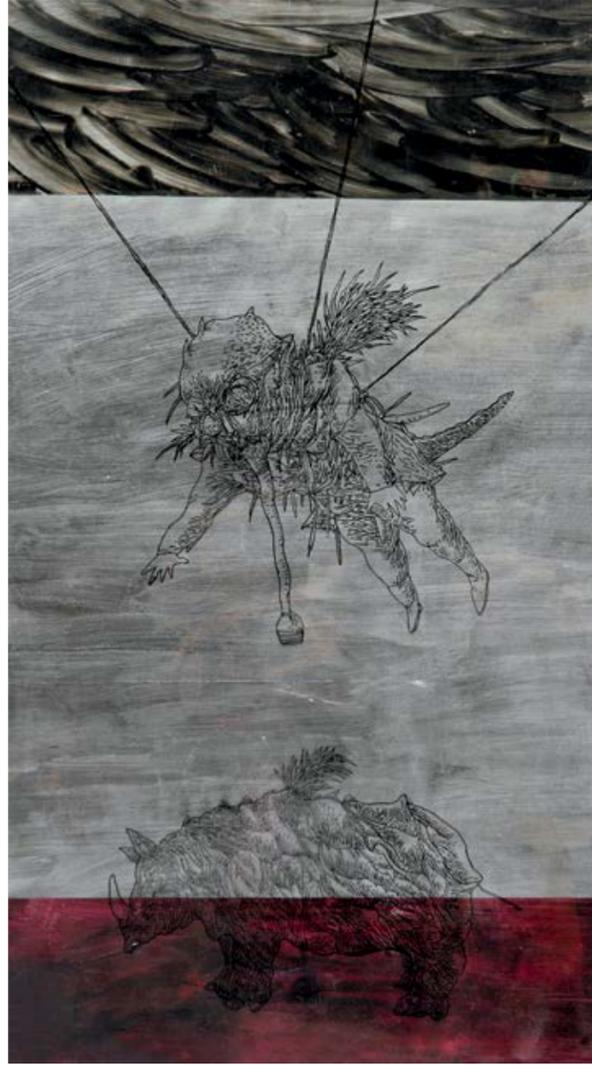
İsimsiz / Untitled
Kağıt ve asetat üzerine karışık teknik /
Mixed technique on paper and acetate
66 x 37 cm

İsimsiz / Untitled
Kağıt ve asetat üzerine karışık teknik /
Mixed technique on paper and acetate
100 x 70 cm

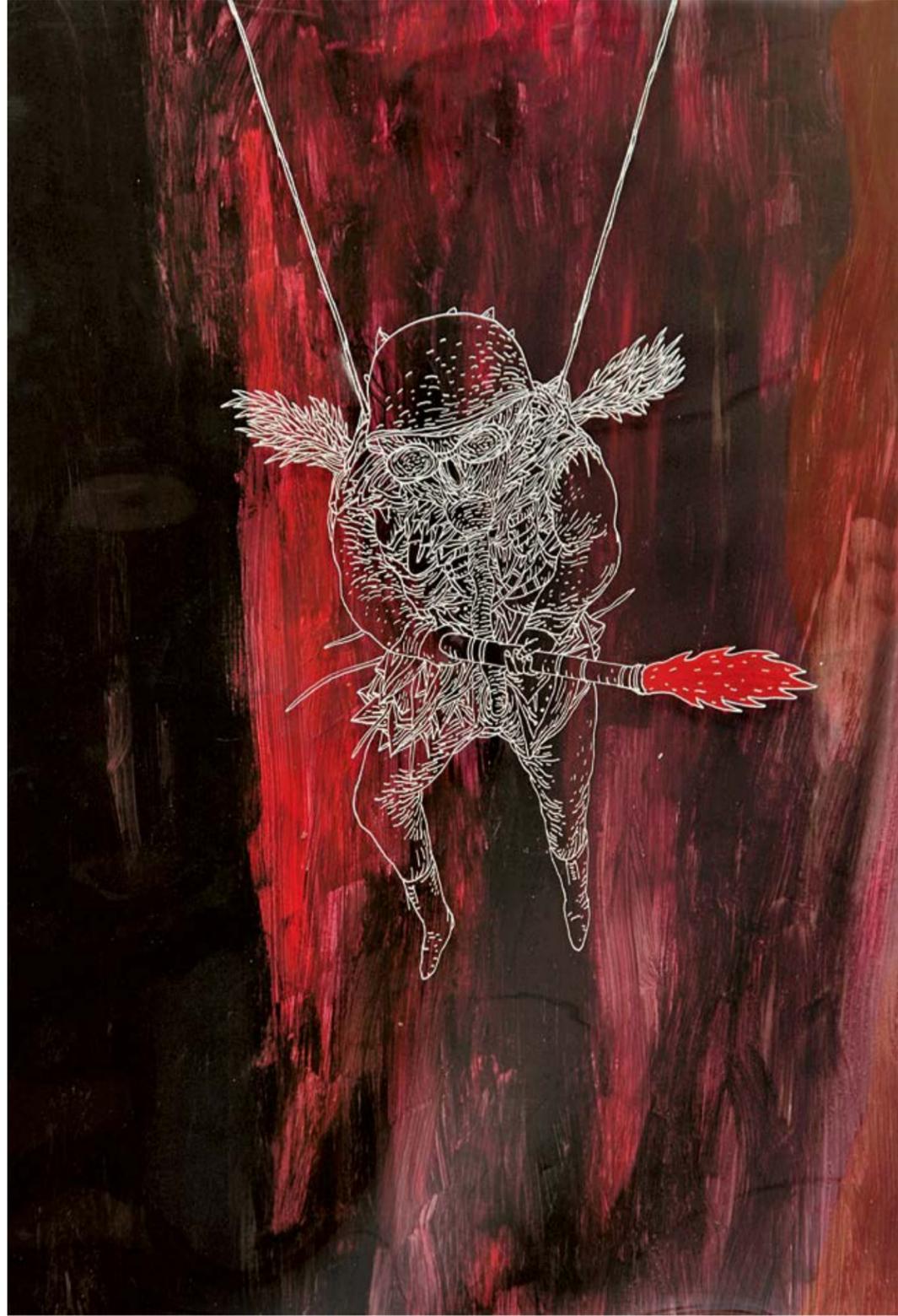
İsimsiz / Untitled
Kağıt ve asetat üzerine karışık teknik /
Mixed technique on paper and acetate
66 x 37 cm

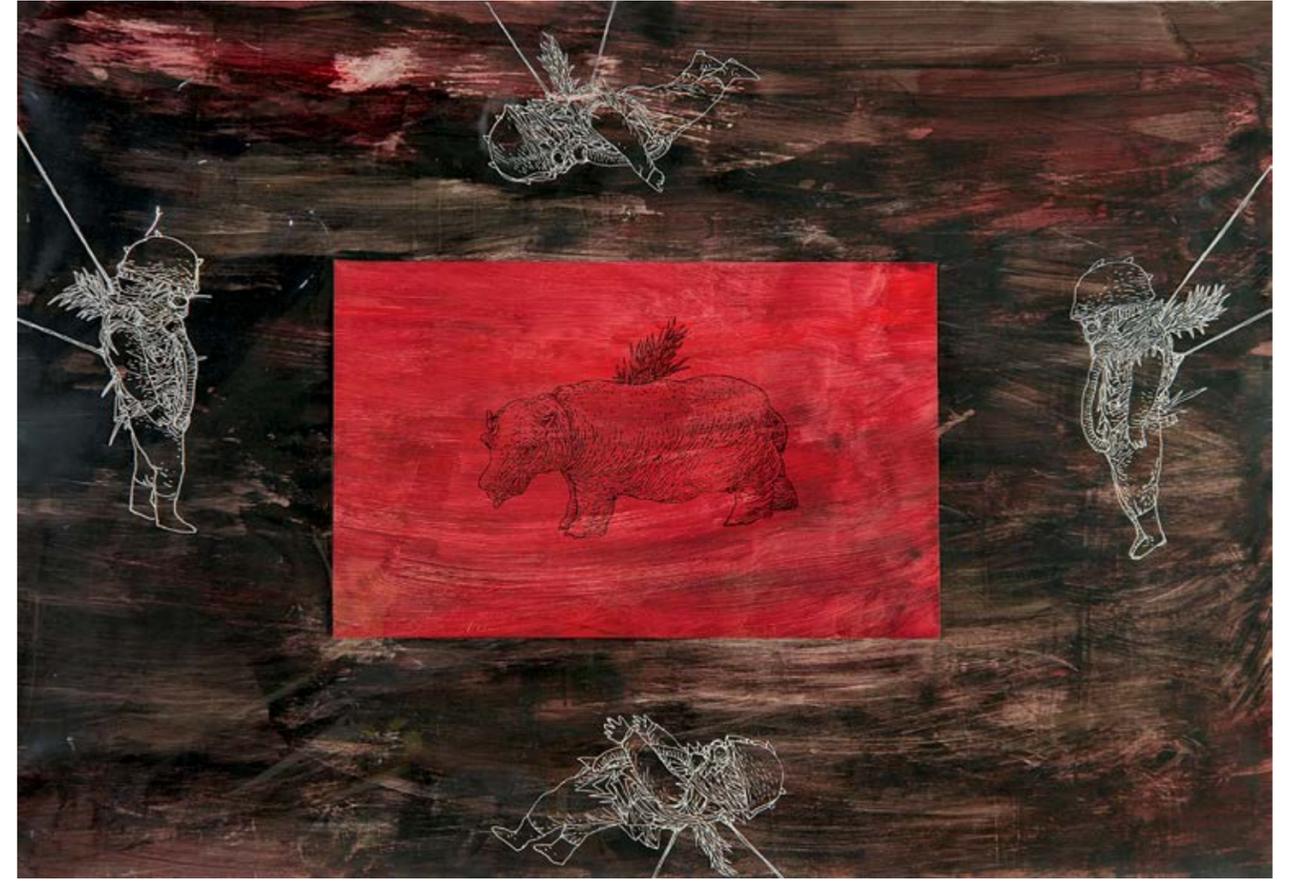
İsimsiz / Untitled
Kağıt ve asetat üzerine karışık teknik /
Mixed technique on paper and acetate
70 x 38 cm

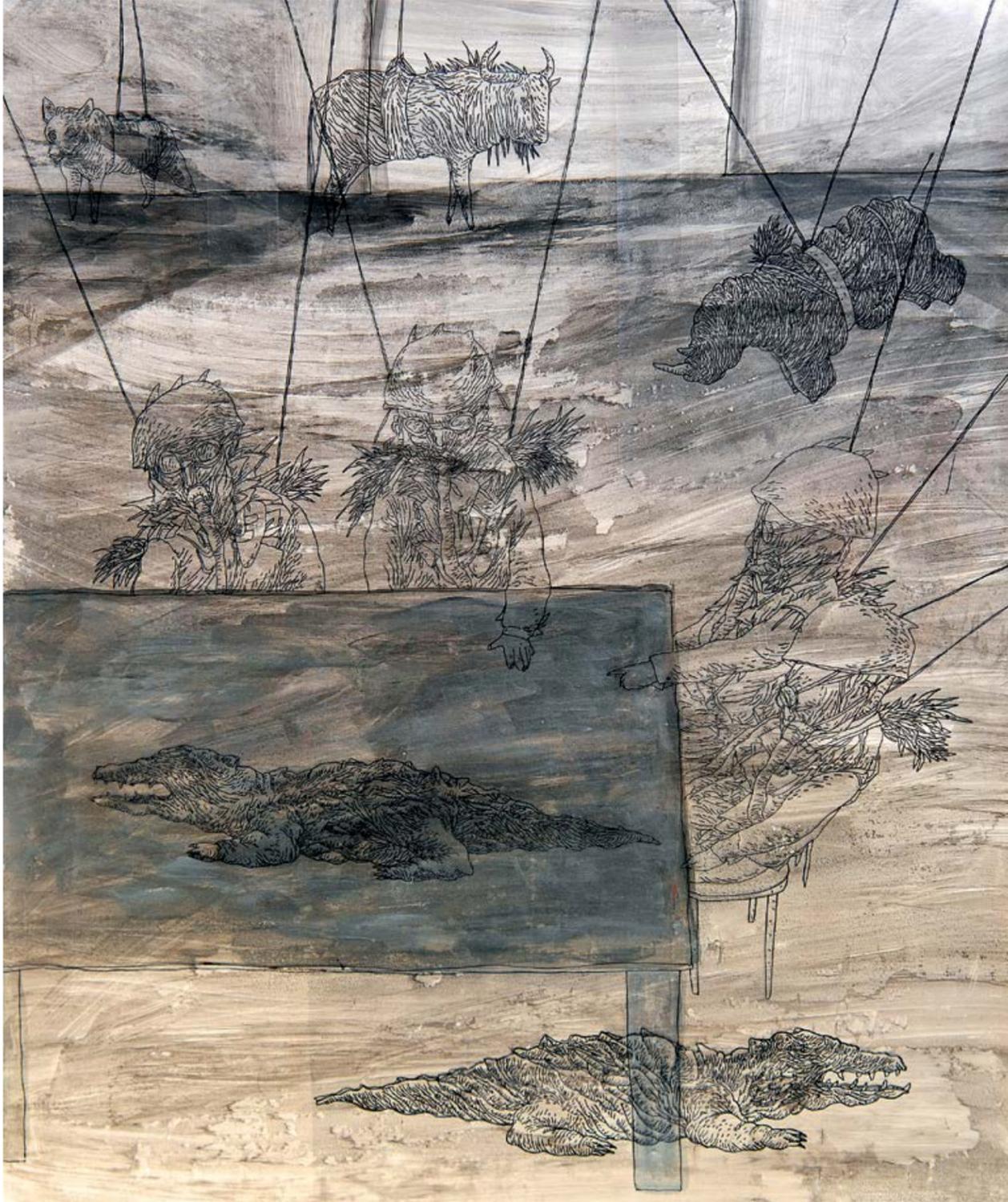
İsimsiz / Untitled
Kağıt ve asetat üzerine karışık teknik /
Mixed technique on paper and acetate
49 x 34.5 cm

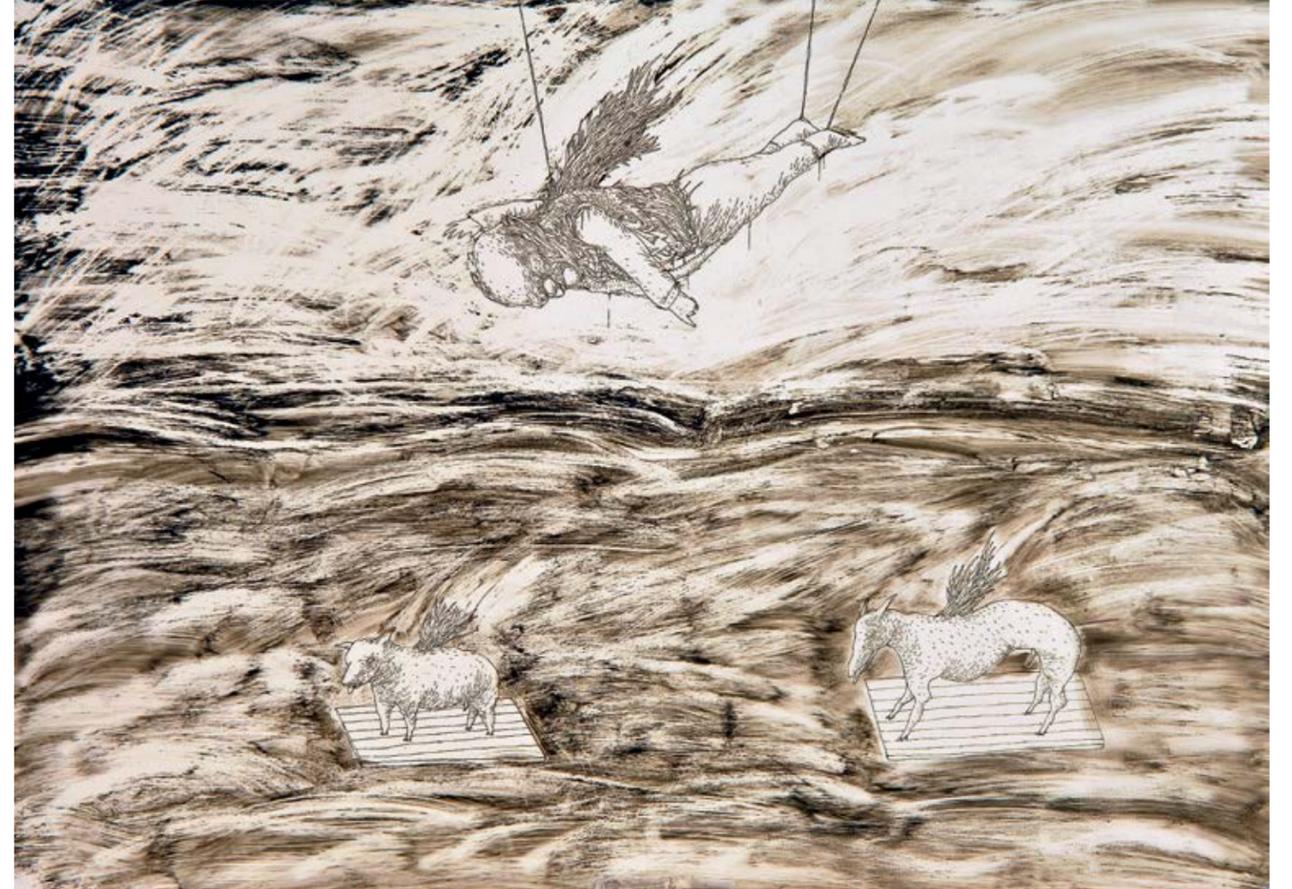
İsimsiz / Untitled
Kağıt ve asetat üzerine karışık teknik /
Mixed technique on paper and acetate
69 x 49,5 cm

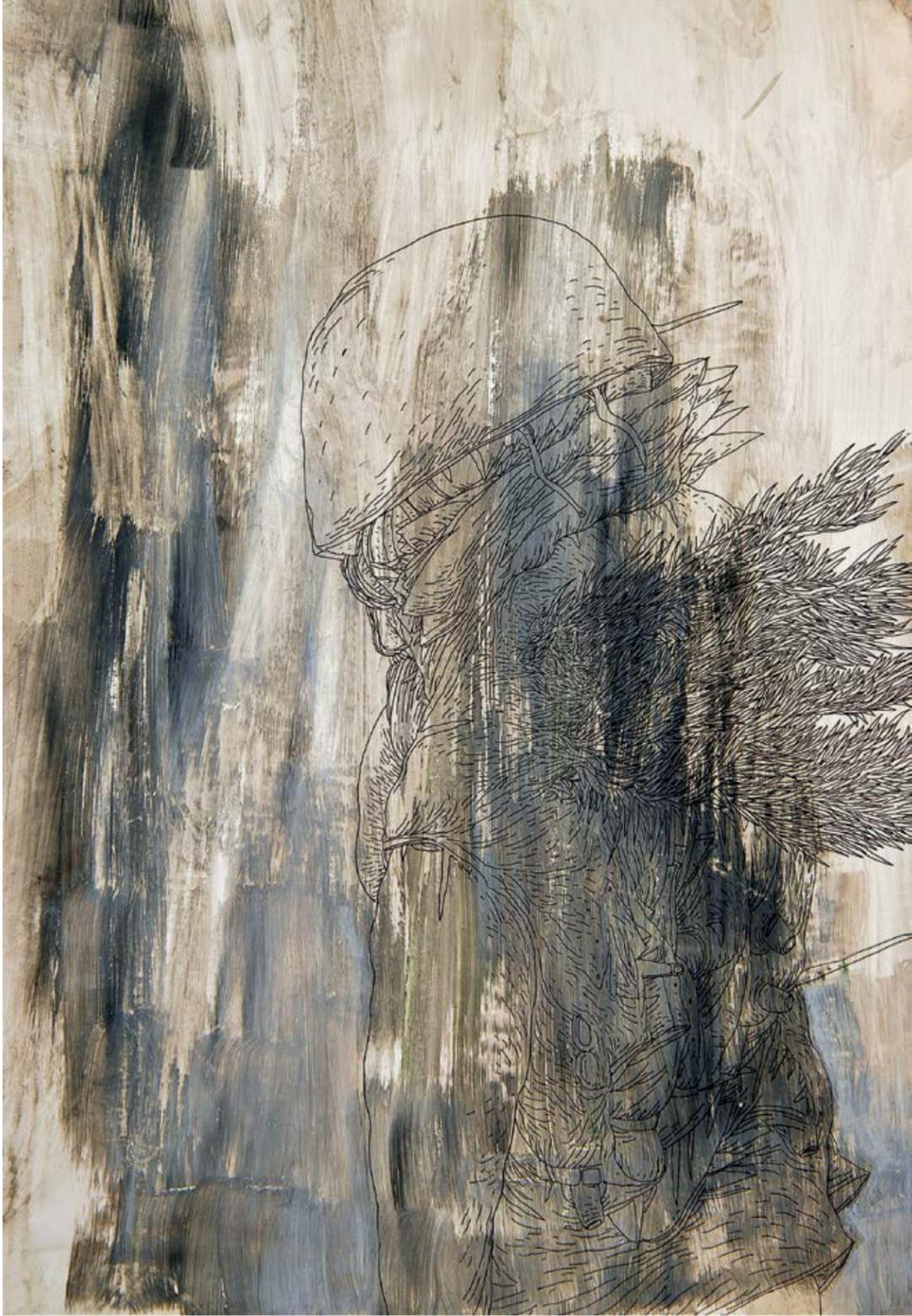
İsimsiz / Untitled
Kağıt ve asetat üzerine karışık teknik /
Mixed technique on paper and acetate
67,5 x 97,5 cm

İsimsiz / Untitled
Kağıt ve asetat üzerine karışık teknik /
Mixed technique on paper and acetate
70 x 59 cm

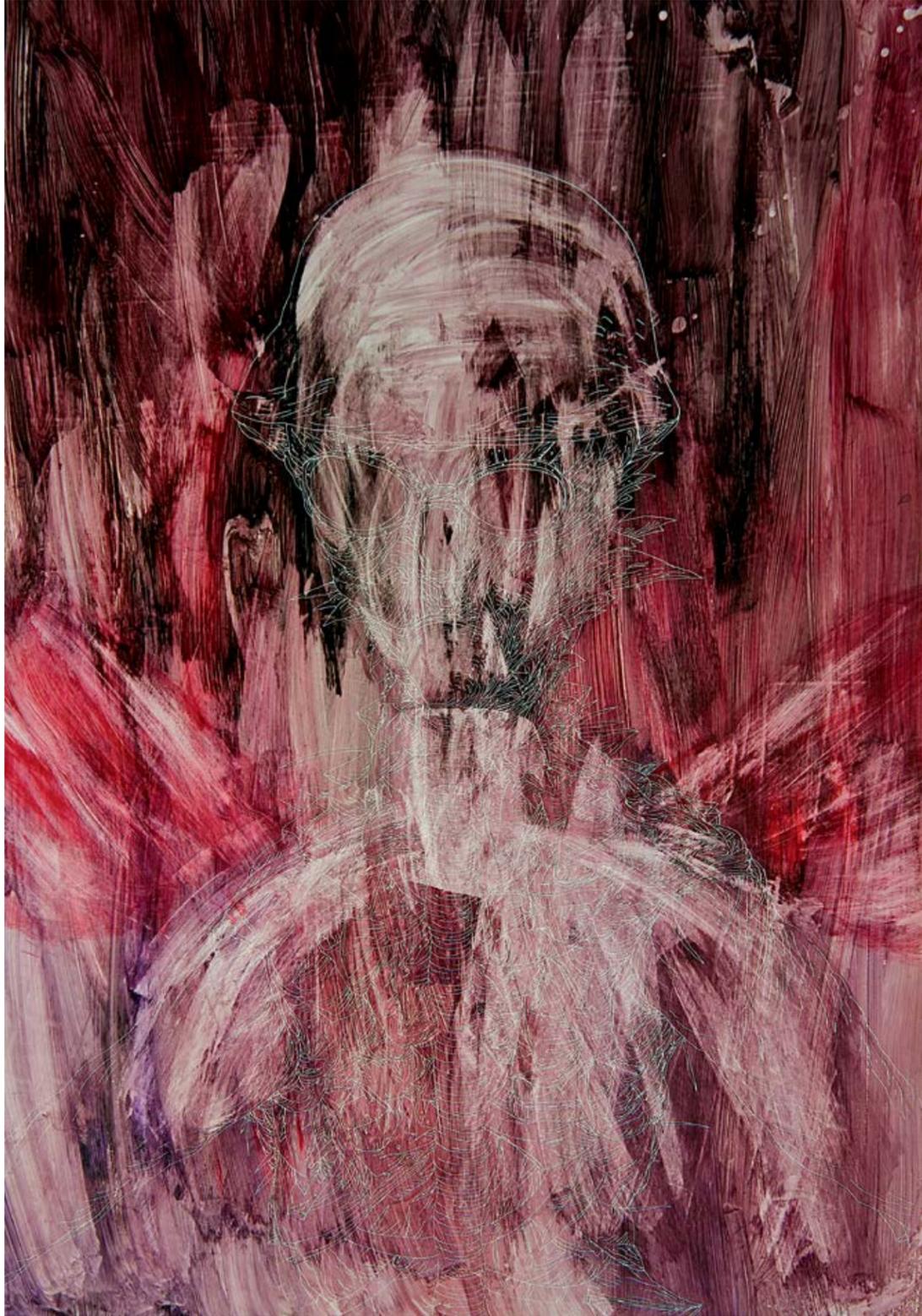
İsimsiz / Untitled
Kağıt ve asetat üzerine karışık teknik /
Mixed technique on paper and acetate
49.5 x 69 cm

İsimsiz / Untitled
Kağıt üzerine karışık teknik /
Mixed technique on paper
65 x 48 cm

İsimsiz / Untitled
Kağıt ve asetat üzerine karışık teknik /
Mixed technique on paper and acetate
49.5 x 69 cm

İsimsiz / Untitled
Kağıt üzerine karışık teknik /
Mixed technique on paper
97,5 x 67,5 cm

İsimsiz / Untitled
Kağıt üzerine karışık teknik /
Mixed technique on paper
67,5 x 97,5 cm

İsimsiz / Untitled
Kağıt ve asetat üzerine karışık teknik /
Mixed technique on paper and acetate
49.5 x 37 cm

İsimsiz / Untitled
Kağıt ve asetat üzerine karışık teknik /
Mixed technique on paper and acetate
65 x 48 cm

İsimsiz / Untitled
Kağıt ve asetat üzerine karışık teknik /
Mixed technique on paper and acetate
100 x 70 cm

İsimsiz / Untitled
Kağıt ve asetat üzerine karışık teknik /
Mixed technique on paper and acetate
49 x 34.5 cm

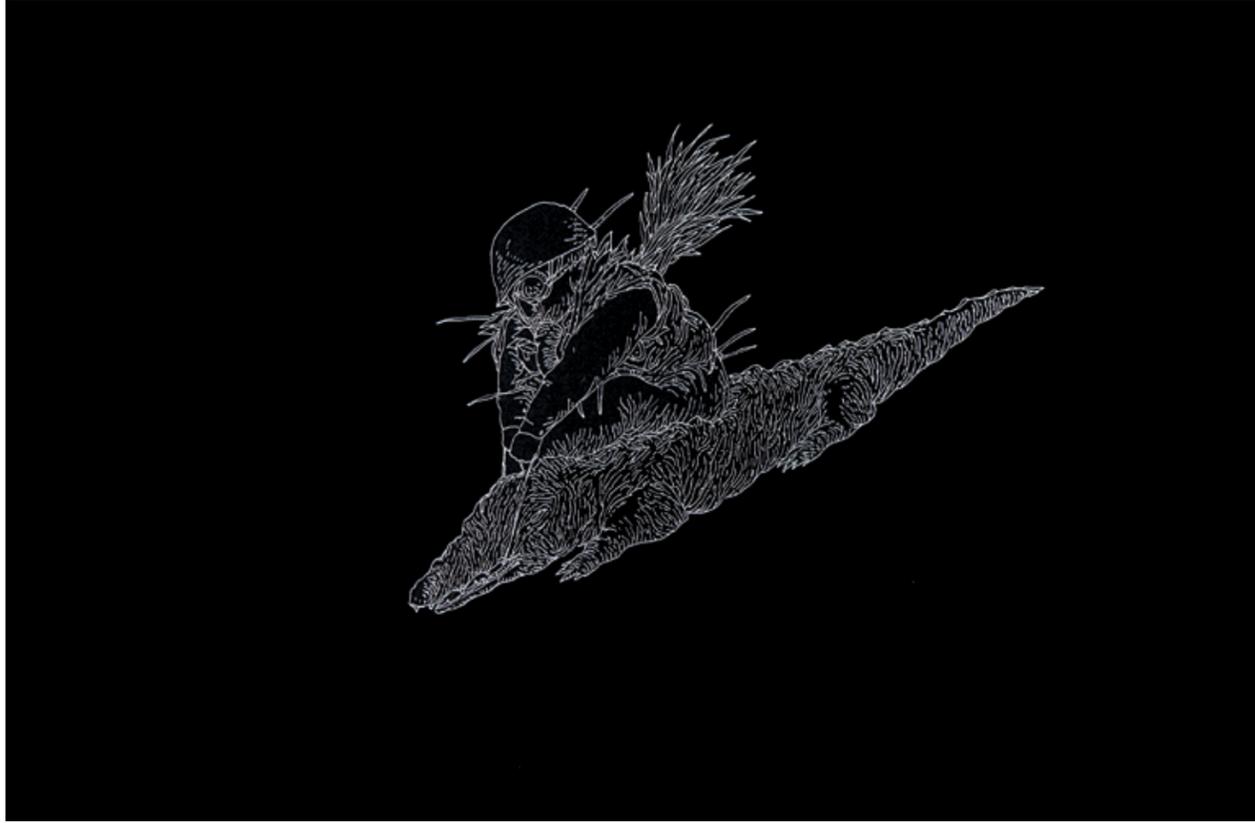
İsimsiz / Untitled
Kağıt ve asetat üzerine karışık teknik /
Mixed technique on paper and acetate
49 x 34.5 cm

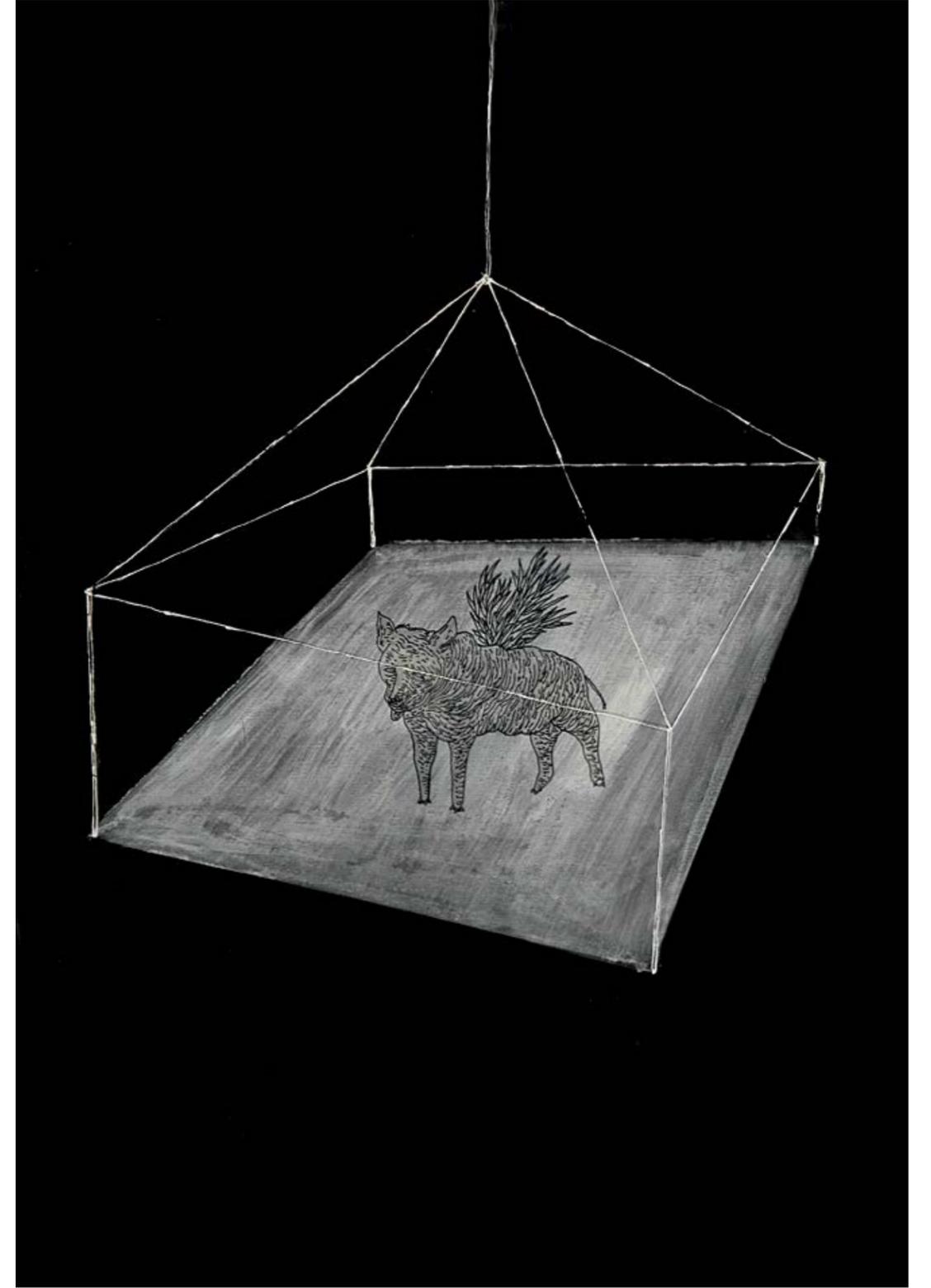
İsimsiz / Untitled
Kağıt üzerine karışık teknik /
Mixed technique on paper
67,5 x 97,5 cm

İsimsiz / Untitled
Kağıt üzerine mürekkep /
Ink on paper
65 x 48 cm

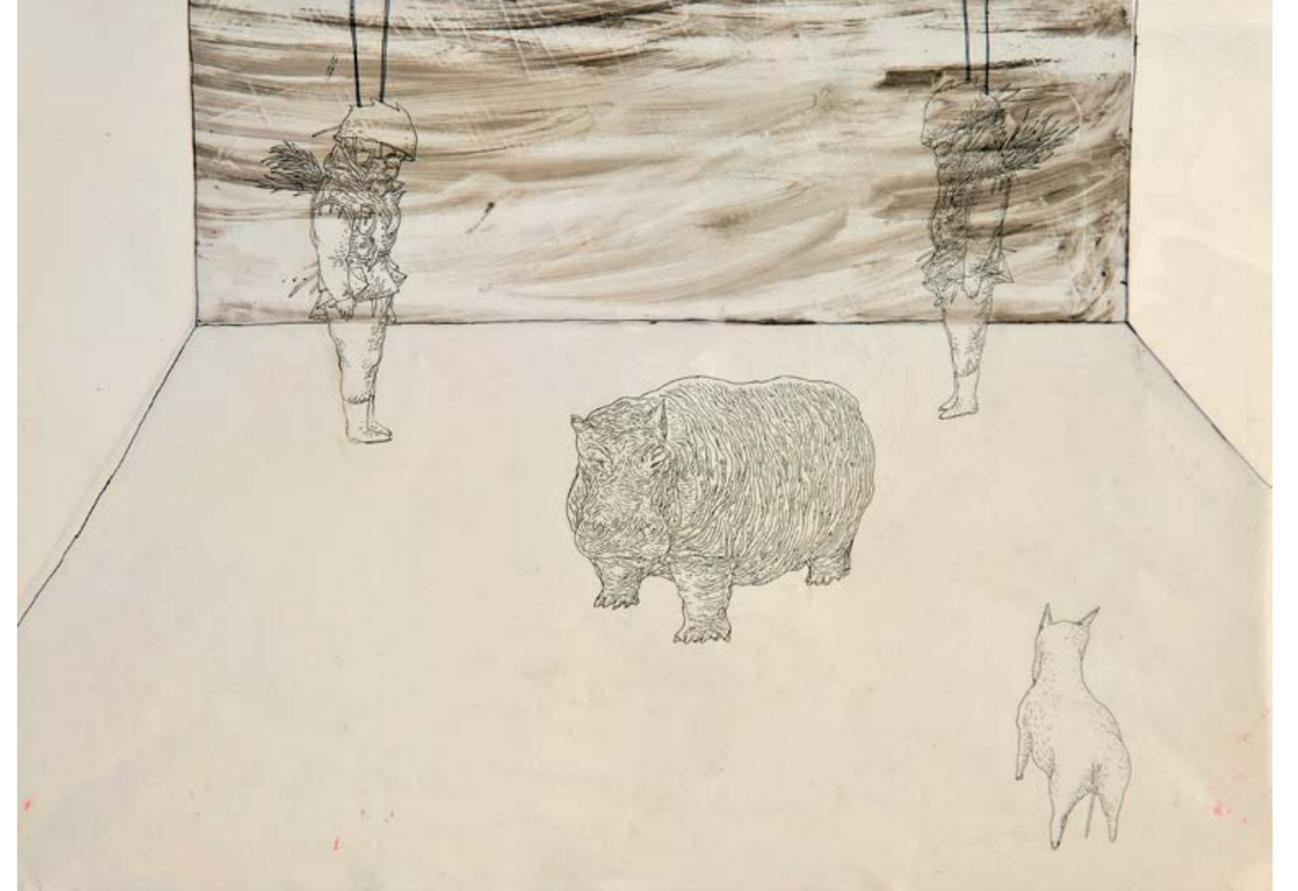
İsimsiz / Untitled
Kağıt üzerine mürekkep /
Ink on paper
33 x 49 cm

İsimsiz / Untitled
Kağıt ve asetat üzerine karışık teknik /
Mixed technique on paper and acetate
49 x 34.5 cm

İsimsiz / Untitled
Kağıt üzerine mürekkep /
Ink on paper
70 x 100 cm

İsimsiz / Untitled
Kağıt ve asetat üzerine karışık teknik /
Mixed technique on paper and acetate
48 x 65 cm

TAYFUN PİRSELİMOĞLU

Trabzon'da doğdu. Orta Doğu Teknik Üniversitesini bitirdikten sonra Viyana'ya gitti ve Hochschule für Angewandte Kunst'ta (Viyana Uygulamalı Sanatlar Akademisi) Prof. Wolfgang Hutter'in (fantastik gerçekçilik'in en önemli temsilcilerinden) atölyesine girdi. Ayrıca Prof. Siegfried Schenk'le gravür çalıştı.

Sinema ve sanat üzerine yazıları ve desenleri çeşitli dergilerde yayımlandı. Kuruluşuna katıldığı bağımsız bir sanat inisiyatifi olan Akademie Genius'ta workshoplar düzenledi ve dersler verdi.

Aynı zamanda yönetmen ve senarist olan Pirselimoglu 'Hiçbir yerde' (2002), 'Rıza' (2007), 'Pus' (2009), 'Saç' (2010) ve 'Ben O Değilim' (2013) adlı beş filmin yönetmenidir.

Pirselimoglu ayrıca 'Çöl Masalları' (1996), 'Kayıp Şahıslar Albümü' (2002), 'Malihulya' (2003), 'Şehrin Kuleleri' (2005) adlı romanlarla, 'Otel Odaları' (2009) ve 'Harry Lime'in En Yeni Hayatları ya da Üçüncü Adam'a Övgü' (2012) adlı hikaye kitaplarının yazarıdır.

Sergiler:

'Menschenmärchen/Märchenmenschen' (İnsan masalları/Masalinsanları) Galerie Galata, Viyana, 1988

'Viyana Kadınları', Atelier 52, Viyana, 1990

Vakko Sanat Galerisi, İstanbul, 1992

'İnsanlar, Şapkalar, Şeyler', Taksim Sanat Galerisi, İstanbul, 1993

'Tiermenschen' (Hayvaninsanlar)/, Galerie Karl Storbl, Viyana, 1996/Sinan Gültekin ile

Osiris Gallery, Budapeşte, 1998/Sinan Gültekin ile

Raatus Gallery, Tallinn, 1999/Sinan Gültekin ile

'Felluce', Milli Reasürans Sanat Galerisi, İstanbul, 2005

'Ve gemi batıyor...', Atlas Sanat Galerisi, Ankara, 2007

'Savaş Alanı', Atlas Sanat Galerisi, Ankara, 2011

Cacoyannis Sanat Merkezi, Atina, 2012

TAYFUN PİRSELİMOĞLU

Born in Trabzon. Tayfun Pirselimoglu graduated from Middle East Technical University in Ankara after which he went to Vienna and enrolled at the Academy of Applied Arts where he studied under Prof. Wolfgang Hutter, one of the most important figures in the Vienna School of Fantastic Realism (Schule des Phantastischen Realismus). He also studied engraving under Prof. Siegfried Schenk.

Articles by Pirselimoglu on the subject art and cinema as well as his drawings have been published in a number of magazines. Pirselimoglu is one of the founders of the independent art initiative 'Akademie Genius' where he conducted workshops and given classes.

Pirselimoglu is also script writer and director. He directed five films; 'Innowhereland' (2002), Riza (2007), 'Haze' (2009), Hair (2010), 'I'm not Him' (2013)

Pirselimoglu is the author of four novels; 'Tales from the Desert' (1996), 'Album of the Lost People' (2002), Melancholy (2003), 'Towers of the City' (2005), and two story books; 'Rooms of the Hotels' (2009) and 'Newest Lives of Harry Lime or Praise to the Third Man' (2012)

Exhibitions:

'Menschenmärchen/Märchenmenschen' (Human-ales/Taleshuman) Galerie Galata, Vienna, 1988

'Women of Vienna', Atelier 52, Vienna, 1990

Vakko Art Gallery, İstanbul, 1992

'People, Hats, Things', Taksim Sanat Gallery, İstanbul, 1993

'Tiermenschen' (Animalhuman)/, Galerie Karl Storbl, Vienna, 1996/ with Sinan Gültekin

Osiris Gallery, Budapest, 1998/ with Sinan Gültekin

Raatus Gallery, Tallinn, 1999/ with Sinan Gültekin

'Felluce', Milli Reasürans Art Gallery, İstanbul, 2005

'And the ship is sinking...', Atlas Art Gallery, Ankara, 2007

'Combat Zone', Atlas Art Gallery, Ankara, 2011

Cacoyannis Art Center, Athens, 2012